

การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกการเขียนประโยค

Present Simple Tense ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1-2

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

ชญานันท์ ปิติกรพวงเพชร

สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

e-mail: sarinya16@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการเขียน 2) เพื่อวัดความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อกระบวนการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แก่นักศึกษาชั้นปีที่ 1-2 คณะบริหารธุรกิจและการจัดการ ปีการศึกษา 2/2556 มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี จำนวน 43 คน เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วย แบบฝึกทักษะการเขียนประโยค Present Simple Tense โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนจำนวน 6 แบบฝึก ทำการฝึกจำนวน 6 ครั้ง แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน 1 ชุด จำนวน 30 ข้อ และแบบประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อแบบฝึกทักษะการเขียนข้อความที่ประกอบด้วยประโยค Present Simple Tense ผู้วิจัยได้ทดสอบก่อนเรียนและทำการสอนนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนข้อความ เมื่อทำแบบฝึกครบแล้วจึงทำการสอบหลังเรียน จากนั้นได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนโดยการทดสอบค่าที (t- test) วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลังการใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) หลังการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนประโยค Present Simple Tense นักศึกษามีความพึงพอใจในแบบฝึกทักษะอยู่ในระดับมาก (=4.29) เพราะมีความสามารถในการเขียนสูงขึ้นและมีส่วนร่วมในกิจกรรมดีขึ้น

คำสำคัญ : ทักษะภาษาอังกฤษ; ทักษะการเขียน; แบบฝึกการเขียน; Present Simple Tense

**The Development of English Language Skills Using Present Simple Tense
Writing Worksheets: A Case Study of 1st and 2nd Year Students,
Ubon Ratchathani Rajabhat University**

Chayanant Pitikornpuangpetch

Department of Business English, Faculty of Humanities and Social Sciences

Ubon Ratchathani Rajabhat University

e-mail: sarinya16@hotmail.com

ABSTRACT

The purposes of the study were to 1) develop English language learning proficiency and compare the writing skill achievement obtained before and after using present simple tense writing worksheets and 2) to find the satisfaction level of students towards the writing worksheets. The subjects in the study comprised 43 students: 12 males and 21 females from the Faculty of Business Administration and Management at Ubon Ratchathani Rajabhat University (UBRU), Ubon Ratchathani, during the second semester of the academic year 2013. The selection of subjects was conducted by using the purposive sampling technique. The experiment duration was 6 times. The study instruments employed were six writing worksheets, the 4-choice quiz achievement test formulated by the researcher was composed of 30 items, and the questionnaires aiming to extract and retrieve general demographic information, and satisfaction survey of practicing by using the present simple tense writing worksheets. The results of the questionnaires were collected as significant data. The data were analyzed by percentage, mean, standard deviation and t-test. The students' achievement after using the present simple tense writing worksheets was statistically higher than that before using them at .05 level of significance, and the students' satisfaction indicated on the writing worksheets was at good level (= 4.29).

Keywords : English Skill; Writing Skill; Writing Worksheet; Present Simple Tense

บทนำ

ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของคนไทยและคนทั่วโลกเป็นอย่างมาก จนนับได้ว่าเป็นภาษาสากลที่คนทั่วโลกใช้สื่อสารกันอย่างแพร่หลาย การเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีประโยชน์ทั้งทางด้านการศึกษา การประกอบอาชีพรวมถึงการสืบค้นข้อมูลต่าง ๆ บนฐานข้อมูลอินเทอร์เน็ต การอ่านบทความต่าง ๆ เช่นวารสารวิชาการก็ล้วนแล้วแต่มีการเผยแพร่เป็นภาษาอังกฤษด้วยกันทั้งนั้น จะเห็นได้ว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญกับคนในยุคปัจจุบันเป็นอย่างมาก ประเทศไทยได้มีการจัดหลักสูตรที่มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษมาเป็นระยะเวลานาน อีกทั้งมีการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรอย่างต่อเนื่องแต่ยังพบว่านักเรียนส่วนมากยังฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษแทบจะไม่รู้เรื่อง พูดภาษาอังกฤษได้น้อยหรือได้ยังไม่มากเท่าที่ควร ความสามารถในการอ่านและทำความเข้าใจเนื้อหาอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง รู้คำศัพท์น้อย สะกดคำไม่เป็น ไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับระดับชั้น นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนที่เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป็นระดับชั้นสูงสุดของการเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นยังไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการพูด อ่าน และเขียน จะเห็นได้ว่า ภาษาอังกฤษถือเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร การศึกษาค้นคว้าแสวงหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย รวมถึงเป็นการสร้างโอกาสในการประกอบอาชีพ (สุทธิรา ปลั่งแสงมาศ, 2555)

ในการเรียนภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนจำเป็นต้องฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ทั้งการฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อให้สามารถนำทักษะเหล่านี้ไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวันอย่างถูกต้องมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ จะสังเกตได้ว่าทักษะการเขียนถูกจัดวางไว้ในลำดับสุดท้ายของทักษะทั้งสี่ เหตุที่เป็นเช่นนี้อาจกล่าวได้ว่าเพราะทักษะการเขียนจัดเป็นทักษะที่ยากที่สุด ต้องผ่านกระบวนการความคิดหลายขั้นตอน ไม่ว่าจะเป็นการรวบรวมความคิด การลำดับเรียบเรียงความคิดหรือการเลือกสรรถ้อยคำถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร หรือข้อความที่สามารถสื่อความหมายได้ตรงกับความต้องการ ถึงแม้ทักษะการเขียนจะเป็นทักษะที่ยากที่สุด แต่ก็จำเป็นต้องมีการเรียนการสอนทักษะการเขียน เนื่องจากทักษะการเขียนเป็นทักษะสำคัญและเอื้อประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างมาก ช่วยเสริมให้ผู้เรียนได้นำความรู้อื่น ๆ ในวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนมาใช้ เช่น การจดโน้ตขณะฟัง หรือการเขียนสรุปเรื่องที่อ่าน นอกจากนี้ การเขียนทำให้ผู้เรียนได้ฝึกการคิดอย่างมีระบบและสร้างสรรค์ เพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ ความนึกคิด และจินตนาการ ซึ่งมีคุณค่าอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้และการพัฒนาทางภาษา (สมิตรา อังวัฒนากุล, 2540) การเขียนเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนอยู่เสมอจึงจะทำให้ผู้เรียนเกิดความชำนาญและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ต่อไปในอนาคตได้ไม่จะเป็นการเรียนหรือการทำงาน

ประนอม สุรัสวดี (2535) ได้อธิบายเกี่ยวกับทักษะการเขียนไว้ว่า เป็นทักษะขั้นสุดท้าย และเป็นทักษะยากที่สุด เพราะเน้นการแสดงออกทางการเขียน จึงฝึกให้นักเรียนลอกคำศัพท์เขียนประโยคต่าง ๆ ตามที่ครูกำหนดให้ ทำแบบฝึกหัดทางไวยากรณ์ ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่านหรือแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษหรือแปลจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย ซึ่งการจัดกระบวนการเรียนการสอนทักษะการเขียน ครูจำเป็นต้องใช้กิจกรรมต่าง ๆ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ ซึ่งการฝึกทักษะทางภาษาเป็นกิจกรรมที่นักเรียนมีโอกาสได้กระทำโดยตรง และมีจุดประสงค์ที่จะพัฒนาทักษะทางภาษาในรูปของสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์จำลอง การนำกิจกรรมทางภาษามาฝึกฝนการเขียนจะทำให้นักเรียนเรียนอย่างสนุก ได้รับความรู้ความสามารถในการเขียนโดยไม่รู้ตัวเพราะการเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิดและความรู้ที่มีอยู่ออกมาเป็นตัวอักษรให้ผู้อื่นอ่าน สิ่งที่เขียนจะต้องมีความหมายจึงจะสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ ซึ่งสอดคล้องกับพิภกร คงทวี (2549) ที่กล่าวว่าทักษะในการเขียนเป็นทักษะที่ยากสำหรับนักเรียน นักเรียนจะต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน เช่น คำศัพท์ สำนวน โครงสร้าง และกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ตลอดจนเครื่องหมายเว้นวรรคตอน ดังนั้นในการฝึกฝนทักษะในการเขียน ผู้เรียนจะต้องฝึกอย่างเป็นระบบ

นอกจากนั้นในการจัดกระบวนการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ คำศัพท์ก็นับว่าเป็นองค์ประกอบของภาษาที่เกี่ยวข้องกับทุก ๆ ทักษะของการเรียนรู้ภาษา การรู้คำศัพท์ในจำนวนที่จำกัด การมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ไม่เพียงพอหรือการเลือกใช้คำที่ไม่เหมาะสมในการสื่อสารล้วนก่อให้เกิดปัญหาในการสื่อสาร ทำให้การสื่อสารล้มเหลวได้ (สาคร พุทธิผล, 2546) ซึ่งจะเห็นได้ว่าหากนักศึกษามีคำศัพท์ที่เพียงพอจะทำให้เขียนประโยคภาษาอังกฤษได้ดี มีคำศัพท์ที่หลากหลายทำให้งานเขียนน่าอ่านมากยิ่งขึ้น จากข้อมูลเกี่ยวกับการเขียนดังกล่าวข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การเขียนนับว่ามีความสำคัญในการติดต่อสื่อสารระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ต้องมีการฝึกฝนการเขียนให้อยู่ในรูปแบบที่ถูกต้องเสมอ ๆ เพื่อให้สามารถสื่อสารได้ จุดประสงค์ในการสอนทักษะการเขียนในระดับอุดมศึกษาในปัจจุบันนั้นควรมุ่งเน้นเรื่องความถูกต้องของการใช้คำและหลักไวยากรณ์ เพื่อให้เกิดกระบวนการสอนทักษะการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด ในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษดังกล่าว สุทธิธา ปลั่งแสงมาศ (2555) เสนอแนะว่า ครูจะต้องเปลี่ยนพฤติกรรมการสอนโดยคำนึงถึงนักเรียนเป็นสำคัญ โดยต้องพัฒนาความรู้และทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ อีกทั้งเน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้อยู่ตลอดเวลา ได้ลงมือปฏิบัติจริง ผ่านกิจกรรมการฝึกทักษะ การฟัง พูด อ่าน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการเขียนอย่างครบถ้วน การวิจัยเชิงปฏิบัติการมีจุดมุ่งหมาย

เพื่อมุ่งพัฒนาประสิทธิภาพของงานให้ดีขึ้น โดยการปรับปรุงข้อบกพร่องระหว่างกรดำเนินการสอน มีการวัดและประเมินผลการจัดกิจกรรมเป็นระยะเพื่อให้ทราบถึงระดับความก้าวหน้าของผู้เรียนเพื่อพัฒนาผู้เรียนต่อไป ผลการทดสอบความก้าวหน้าของนักเรียนด้านทักษะการเขียน ปรากฏว่าในการฝึกเขียน เนื้อหาที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนและวิธีที่ให้นักเรียนเขียนยากกว่าทุกทักษะ ทั้งนี้การเขียนเป็นทักษะทางภาษาที่ยากและซับซ้อนที่สุด การเขียนเป็นกระบวนการที่ต้องผ่านการคิดหลายขั้นตอน ไม่ว่าจะเป็นการเรียบเรียงความคิดหรือการเลือกคำถ่ายทอดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรหรือข้อความที่สามารถสื่อความหมายได้ตรงกับความต้องการ ดังนั้นในการเขียน นักเรียนต้องมีความสามารถอย่างแท้จริงในทุกด้าน โดยเฉพาะเรื่องคำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษาเป็นอย่างดี ซึ่งการที่นักเรียนจะมีทักษะด้านการเขียนภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดีนั้น นักเรียนต้องได้รับการฝึกฝนเป็นเวลานาน

นอกจากนี้จากการที่ผู้วิจัยได้สอนนักศึกษาระดับปริญญาตรีในรายวิชาภาษาอังกฤษทั่วไป และภาษาอังกฤษทางด้านธุรกิจ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาอังกฤษ อาจจะเนื่องด้วยเป็นวิชาที่ยาก ไม่มีความรู้พื้นฐานที่ดีพอทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางด้านการเรียนไม่เป็นที่น่าพอใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะด้านการเขียน เป็นทักษะที่นักศึกษามีปัญหามากกว่าทักษะอื่น ๆ นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาในการใช้คำศัพท์ ส่วนวนการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง รวมทั้งด้านเนื้อหาที่นักศึกษาไม่สามารถเรียบเรียงความคิดเป็นประโยคที่สื่อความหมายให้ตรงตามหัวข้อเรื่องได้ ผู้วิจัยตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้น จึงต้องการที่จะพัฒนาทักษะการเขียนของนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น จึงได้ทำแบบฝึกการเขียนประโยค Present Simple Tense โดยเน้นเนื้อหาทางด้านธุรกิจมากขึ้นซึ่งมีเนื้อหาสอดคล้องกับหนังสือเรียนและยังเป็นโครงสร้างประโยคพื้นฐานที่สามารถนำมาใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน ติดต่อกัน แลกเปลี่ยนกับต่างประเทศด้วยข้อมูลด้านธุรกิจไม่ว่าจะเป็นหลายช่องทางการสื่อสาร เช่น ทางอินเทอร์เน็ต จดหมาย ในหลากหลายหัวข้อ เช่น การส่งอีเมลล์ การสั่งซื้อสินค้า การจดทะเบียนวาระการประชุม การสนทนาและการติดต่อทางด้านธุรกิจอื่น ๆ ก็ล้วนแล้วแต่ต้องใช้ทักษะการเขียนทั้งสิ้นและนักศึกษายังสามารถนำความรู้เบื้องต้นนี้ไปใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษและเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการเขียน
2. เพื่อวัดความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อกระบวนการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียน

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร ได้แก่ นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจและการจัดการ ชั้นปีที่ 1-2 มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานีที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่องานทางธุรกิจ 1 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวนทั้งหมด 43 คน ได้มาโดยวิธีสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษแบบ Controlled Writing ที่ประกอบด้วยประโยค Present Simple Tense 2) แบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) แบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนประโยค Present Simple Tense ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1-2 มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผล โดยค่าสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นสถิติพื้นฐาน 4 ค่า ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation, SD) และการทดสอบค่าที (t-test)

สรุปงานวิจัย

ลักษณะโดยทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 43 คน พบว่า เป็นเพศหญิง จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 72.1 เป็นเพศชาย จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 27.9 ซึ่งทั้งหมดมีอายุอยู่ระหว่าง 16-25 ปี คิดเป็นร้อยละ 100 ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 1 จำนวน 42 คน คิดเป็นร้อยละ 97.7 นักศึกษาส่วนใหญ่ศึกษาอยู่คณะบริหารธุรกิจและการจัดการ จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 100

1. นักศึกษามีการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนประโยค Present Simple Tense ที่สูงขึ้น

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนประโยค Present Simple Tense ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานีจากการทำแบบฝึกจำนวน 6 ครั้ง พบว่า ผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนประโยค Present Simple Tense ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.29 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.67 แยกเป็นรายด้าน พบว่า

3.1 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน มีผลการประเมินความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.29$) โดยพบว่าข้อที่ผู้เรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด คือ ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการเขียนเพิ่มมากขึ้น ($\bar{X} = 4.42$)

3.2 ด้านเนื้อหา มีผลการประเมินความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.07$) โดยพบว่าข้อที่ผู้เรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด คือ ความง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนและเนื้อหาเรียงลำดับจากง่ายไปสู่ยาก ($\bar{X} = 4.16$)

3.3 ด้านผู้สอน มีผลการประเมินความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.52$) โดยพบว่าข้อที่ผู้เรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด คือ ผู้สอนอธิบายเนื้อหาได้ชัดเจน ตรงประเด็น ($\bar{X} = 4.63$)

3.4 ด้านการวัดและประเมินผล มีผลการประเมินความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.29$) โดยพบว่าข้อที่ผู้เรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด คือ ผู้เรียนสามารถนำการเรียนการสอนไปใช้ประโยชน์ได้ ($\bar{X} = 4.49$)

อภิปรายผล

1. นักศึกษามีการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในการเรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนประโยค Present Simple Tense ที่สูงขึ้น โดยหลังจากนักศึกษาได้ทำแบบฝึกอย่างต่อเนื่อง ทำให้คะแนนหลังการเรียนมากกว่าก่อนเรียน ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะว่า นักศึกษาได้เริ่มทำแบบฝึกจากเรื่องที่ย่างไปสู่ยาก เพราะเริ่มมีพื้นฐานและเข้าใจเรื่อง Present Simple Tense ที่เป็นเนื้อหาเกี่ยวกับธุรกิจมากขึ้น หลังจากทำแบบฝึกทุกครั้ง ครูผู้สอนได้ให้นักศึกษามีส่วนร่วมโดยให้นักศึกษาแลกเปลี่ยนกันตรวจเพื่อให้เห็นข้อบกพร่องของเพื่อน และนักศึกษาก็ต้องคืนแบบฝึกให้เพื่อนและได้รับแบบฝึกคืนจากเพื่อน ทำให้ผู้เรียนทราบผลคะแนนโดยตลอด อาจจะเป็นสาเหตุทำให้มีกำลังใจในการเรียนดีขึ้นเป็นลำดับ ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบก่อนลงคะแนนอีกครั้ง ผลการทดลองนี้ได้สอดคล้องกับที่ วนิดา สุขวนิช (2536) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกเป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของผู้สอนได้มาก หากผู้เรียนได้ทำแบบฝึกที่เหมาะสมความสามารถจะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น แบบฝึกยังช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน เพราะมีการฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง ทั้งยังเป็นเครื่องมือช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะในการใช้ภาษาให้ดีขึ้น แบบฝึกช่วยเป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนแต่ละครั้งโดยผู้เรียนสามารถทบทวนได้ด้วยตนเอง ทำให้ครูมองเห็นปัญหาต่าง ๆ ของผู้เรียนได้ชัดเจนและสามารถปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้นได้ทันทั่วทั้งที่ แบบฝึกนี้จะช่วยให้นักศึกษาได้ฝึกฝนความรู้เพราะมีเนื้อหาใกล้เคียงกับเนื้อหาวิชาที่เรียน ช่วยให้อาจารย์ผู้สอนประหยัดเวลาในการเตรียม ผู้เรียนมีโอกาฝึกฝนทักษะต่าง ๆ มากขึ้น อีกทั้งทำให้ผู้เรียนเห็นความก้าวหน้าของตนเอง

ส่วนผลการเปรียบเทียบความสามารถในการเรียนโดยใช้แบบฝึกของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานีจากการทำแบบฝึกจำนวน 6 ครั้ง พบว่า ผลสัมฤทธิ์หลังการเรียนด้วยแบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจจะเป็นเพราะการดำเนินกิจกรรมกระทำอย่างต่อเนื่อง มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางด้านการเรียนที่ดีขึ้น การทำแบบฝึกนี้จะช่วยให้นักศึกษามีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับ Present Simple Tense ซึ่งเป็นหลักไวยากรณ์ พื้นฐานในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการงานทางธุรกิจ 1 ซึ่ง นักศึกษาได้มีโอกาสทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน เพราะผู้สอนได้ให้โอกาสในการปรึกษาถึงความเป็นไปได้ของคำตอบ เพราะเหตุใดถึงควรจะตอบแบบนี้ นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ในการที่จะให้ได้คำตอบที่ถูกต้องจากโครงสร้างไวยากรณ์ที่ได้เรียนมา โดยจะเห็นว่าคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนมีความแตกต่างอย่างชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับ จักรพรรดิ คงนะ (2550) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ผู้เรียนสามารถเห็นความก้าวหน้าของตนเอง รวมทั้งเป็นการวัดความสามารถว่าอยู่ในระดับใด ส่วนผู้สอน แบบฝึกช่วยลดภาระงาน อีกทั้งสามารถเห็นข้อบกพร่องในการเรียนการสอนทำให้สามารถวางแผนการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น หากอาจารย์ผู้สอนจะจัดการเรียนการสอนโดยสอดแทรกให้นักศึกษามีโอกาสได้ทำแบบฝึกจำนวนหลาย ๆ ครั้ง นักศึกษาก็จะเกิดความเข้าใจ มีความเชี่ยวชาญในเรื่องนั้น ๆ เพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้ทักษะในเรื่องนั้น ๆ ของนักศึกษาเพิ่มขึ้นตามไปด้วย และสอดคล้องกับงานวิจัยของสุพริธา ปลั่งแสงมาศ (2555) ว่านักเรียนกลุ่มเป้าหมายมีการพัฒนาทักษะการเขียนดีขึ้นกว่าเดิม โดยใช้วิธีการเสริมแรงโดยการชมเชยและให้รางวัล และอธิบายถึงโครงสร้างในการเขียนประโยค และให้ระยะเวลาในการฝึกทักษะการเขียนมากพอสมควร ดังนั้น นักเรียนจึงเกิดทักษะในด้านการเขียน โดยฝึกทักษะการเขียนได้อย่างถูกต้อง โดยนำมาซึ่งการพัฒนาทักษะในด้านการเขียนได้อย่างคล่องแคล่ว และถูกต้องเข้าใจมากยิ่งขึ้น และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของมณฑิร อินแก้ว (2554) ที่กล่าวว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการสอนมากกว่าคะแนนก่อนสอนทุกคน มีผลสัมฤทธิ์อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างเก่ง – เก่งมาก ร้อยละ 70-100 %

2. ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนประโยค Present Simple Tense ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 4.29 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.67 จำแนกเป็น 4 ด้าน ได้แก่

2.1 ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน มีผลการประเมินความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.29$) โดยพบว่าข้อที่ผู้เรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด คือ ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการเขียนเพิ่มมากขึ้น ($\bar{X} = 4.42$) ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากการที่นักศึกษาได้ทำแบบฝึกหัด

ในเรื่องเดียวกัน ต่อเนื่องกันเป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ ทำให้เกิดทักษะเพิ่มมากขึ้น ค้นคว้ากับ โครงสร้างและหลักการใช้ประโยคในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ดีคือการ ได้ฝึก ซ้ำ ย้ำ ทวน อยู่เสมอ ๆ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎี คังทวี่ (2549) ว่าหลังการใช้แบบฝึก ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ประกอบด้วยกิจกรรมหลากหลายรูปแบบนักเรียนมีความสามารถในการเขียนสูงขึ้นและมีส่วนร่วมในกิจกรรมดีขึ้นและผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนหลังการใช้แบบฝึกสูงกว่าก่อนใช้แบบฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.2 ด้านเนื้อหา มีผลการประเมินความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.07$) โดยพบว่าข้อที่ผู้เรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด คือ ความยากง่ายของเนื้อหาเหมาะสมกับ ความสามารถของผู้เรียนและเนื้อหาเรียงลำดับจากง่ายไปสู่ยาก ($\bar{X} = 4.16$) ซึ่งสอดคล้องกับ ศรีประภา ปาลบริสุทธิ (2522) ที่ได้เสนอแนวทางการสร้างแบบฝึกหัดไว้ว่าควรสร้างแบบฝึกหัด ให้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน คือ ไม่ง่ายและยากจนเกินไป มีการเรียงลำดับแบบฝึกหัดจาก ง่ายไปหายาก โดยเริ่มจากการฝึกออกเสียงเป็นพยางค์ คำ วลี ประโยคและคำประพันธ์ แบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นเป็นแบบฝึกหัดสั้น ๆ ง่าย ๆ

2.3 ด้านผู้สอน มีผลการประเมินความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.52$) โดยพบว่าข้อที่ผู้เรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด คือ ผู้สอนอธิบายเนื้อหาได้ชัดเจน ตรงประเด็น ($\bar{X} = 4.63$) ซึ่งสอดคล้องกับกันเทอร์และคณะ (Gunter et al., 1990) กล่าวว่า แบบฝึกใช้ในการให้นักเรียนฝึกด้วยตนเอง และแบบฝึกควรมีการให้คำแนะนำในการทำแก่นักเรียน โดยให้ครูแสดงตัวอย่างแก่นักเรียนก่อน เช่น ครูให้นักเรียนทั้งชั้นช่วยกันตอบคำถาม ข้อแรก และครูช่วยให้คำแนะนำ จากนั้นจึงให้นักเรียนทำด้วยตนเอง จากนั้นครูและนักเรียน ร่วมกันอภิปรายตรวจสอบและซักถามข้อสงสัยในข้อคำถามและคำตอบของแบบฝึกด้วยกัน

2.4 ด้านการวัดและประเมินผล มีผลการประเมินความพึงพอใจในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.29$) โดยพบว่าข้อที่ผู้เรียนมีความพึงพอใจมากที่สุด คือ ผู้เรียนสามารถนำ การเรียนการสอนไปใช้ประโยชน์ได้ ($\bar{X} = 4.49$) ซึ่งหมายความว่า หลังจากที่ได้มีการทำแบบฝึก นี้แล้ว นักศึกษาสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในรายวิชา อื่น ๆ ดังที่ จักรพรรดิ คงนะ (2550) ได้กล่าวว่า แบบฝึกมีประโยชน์อย่างยิ่ง ทั้งต่อตัวผู้เรียนและ ผู้สอน กล่าวคือ ผู้เรียนสามารถเห็นความก้าวหน้าของตนเอง รวมทั้งเป็นการวัดความสามารถ ว่าอยู่ในระดับใด แบบฝึกช่วยลดภาระงานให้ผู้สอน อีกทั้งสามารถเห็นข้อบกพร่องในการเรียน การสอนทำให้สามารถวางแผนการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

กล่าวโดยสรุป ทักษะการเขียนถือว่าเป็นทักษะที่สำคัญที่สุด เพราะต้องอาศัยทักษะอื่น ได้แก่ ฟัง พูด อ่าน มาเป็นองค์ประกอบ นอกจากนี้วิธีการสอนเขียนจะต้องใช้กิจกรรมการสอนหลายอย่าง เพราะเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝนเพื่อให้เกิดความชำนาญและความสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ด้วย จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ เกี่ยวกับการเขียน ผู้วิจัยได้พบหลักการและวิธีการเกี่ยวกับการฝึกและการสร้างแบบฝึกหัดหลายประการที่เห็นว่า มีคุณค่าน่าจะส่งผลในการฝึกประสบผลสำเร็จได้ ดังนั้นผู้วิจัยได้นำเอาแนวทางในการสร้างและพัฒนาชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี เพื่อให้นักศึกษามีความรู้พื้นฐานเพิ่มมากขึ้นโดยได้เน้นเนื้อหาเกี่ยวกับประโยคด้านธุรกิจมากขึ้น หากนักศึกษารับข้อบกพร่องของตนเองและปรับตัวเพื่อเรียนรู้และพัฒนาตนเองด้านการเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง จะส่งผลต่อการพัฒนาด้านการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี เพื่อให้มีคุณสมบัติพร้อมและพัฒนาศักยภาพของตนเองในการที่จะก้าวเข้ามาเป็นสมาชิกอาเซียนอย่างเต็มภาคภูมิและเป็นการเตรียมพร้อมทักษะทางด้านแรงงานที่จะต้องแข่งขันกับชาติอาเซียนต่อไปในอนาคต

ข้อจำกัดในการทำวิจัย

หลังจากได้ดำเนินการวิจัยเสร็จสิ้นแล้ว ผู้วิจัยได้พบข้อจำกัดของการวิจัยที่ต้องทำการปรับปรุง สำหรับผู้ที่ต้องการทำวิจัยในประเด็นเช่นเดียวกันนี้ ดังนี้

1. ระยะเวลาในการทำวิจัยน้อยเกินไป เนื่องจากตารางเรียนในบางวัน นักศึกษาต้องไปทำกิจกรรมของสาขา หรือคณะและมหาวิทยาลัยมีการให้หยุดการเรียนการสอนเพื่อให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมโดยที่ผู้สอนไม่ทราบล่วงหน้า การดำเนินการทำวิจัยอาจจะไม่ต่อเนื่อง ดังนั้นควรมีระยะเวลาในการทำวิจัยเพิ่มมากขึ้นเพื่อจะได้มีเวลาเพียงพอในการทำและเพิ่มวิธีการอื่น ๆ เข้ามา

2. ขั้นตอนในการฝึก ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เนื่องจากการทำแบบฝึกทักษะกระทำหลังจากที่ได้เรียนเนื้อหาในรายวิชาหลักแล้วนั้น อาจารย์ผู้สอนยังต้องทำกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อเสริมแรงกระตุ้นให้นักศึกษาทำกิจกรรมได้อย่างบรรลุวัตถุประสงค์ มิเช่นนั้นหากนักศึกษาเกิดความเบื่อหน่ายก็จะทำให้การทำแบบฝึกนั้นไม่ประสบผลสำเร็จ

3. การแจ้งคะแนนความก้าวหน้าในการฝึกทักษะ อาจารย์ผู้สอนควรให้นักศึกษาแลกเปลี่ยนงานกันตรวจ เพื่อจะได้เห็นคะแนนและข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นของเพื่อน จากนั้นก็ส่งกระดาษคำตอบมาให้ตัวนักศึกษารับ เพื่อจะได้ทราบข้อผิดพลาด จากนั้นอาจารย์ผู้สอนควรตรวจ

คำตอบที่ถูกต้องด้วยตนเองอีกครั้งหนึ่ง อาจารย์ผู้สอนควรตรวจแบบฝึกหัดโดยรายงานผลให้นักศึกษาราบทันที เพื่อจะได้เกิดกำลังใจและรักษามาตรฐานของตนไว้ให้ตื้อขึ้นหรือสำหรับนักศึกษาที่มีผลคะแนนที่ไม่เป็นที่น่าพอใจ จะได้มีโอกาสปรับปรุงตนเองเพื่อพัฒนาผลการเรียนขึ้นตามลำดับ

4. เนื่องด้วยเวลาที่จำกัดในแต่ละครั้งของการทำการเรียนการสอนแต่ละแบบฝึก หลังจากมีการดำเนินการวิจัยเสร็จสิ้น ผู้วิจัยไม่ได้ทำการสัมภาษณ์นักศึกษาถึงวิธีการดำเนินการวิจัยในครั้งนี้

ข้อเสนอแนะ

จากผลของการวิจัยและการสรุปในการทำวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้ออกแบบให้มีการใช้แบบฝึกทักษะและแบบประเมินความพึงพอใจ ในการทำการวิจัยในครั้งต่อไป ผู้วิจัยควรเพิ่มเครื่องมือในการทำการวิจัยมากขึ้น เช่น ให้มีการสัมภาษณ์นักศึกษากลุ่มทดลองเพื่อให้ได้ข้อคิดเห็นของนักศึกษาหลังการทำแบบฝึกเสร็จสิ้นลงและเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ละเอียดเพิ่มขึ้น

2. ในการทำแบบฝึกทักษะการเขียน ผู้สอนได้เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้ทำแบบฝึกอย่างอิสระซึ่งอาจจะมีนักศึกษาที่ไม่สนใจในการทำกิจกรรม ผู้สอนต้องคอยเอาใจใส่และให้ความสนใจในนักศึกษาให้สามารถรับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมายนั้นให้สำเร็จตามเป้าหมาย

3. ในการทำวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยควรให้มีการเปรียบเทียบผลระหว่างห้องโดยเป็นห้องที่เรียนในรายวิชาเดียวกัน หรือเปรียบเทียบผลระหว่างชั้นปี เพื่อจะได้ทราบผลในวงกว้างขึ้น

4. ในการทำวิจัยครั้งต่อไป ผู้วิจัยสามารถทำการทดลองในหลักไวยากรณ์ในเรื่อง Tense อื่น ๆ เช่น Present Continuous Tense, Past Simple Tense หรือ Present Perfect Tense หรือการแบ่ง Parts of Speech ซึ่งเป็นหลักไวยากรณ์พื้นฐานที่สำคัญและนักศึกษาควรทราบเพื่อประโยชน์ในการเรียนขั้นสูงต่อไป ซึ่งผู้วิจัยสามารถออกแบบแบบฝึกให้สอดคล้องกับเนื้อหาในบทเรียนของวิชานั้น ๆ ได้

อ้างอิง

จักรพรรดิ คงนะ. (2550). การพัฒนาแบบฝึกการอ่านภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับปัญหาของวัยรุ่นตอนต้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนหลวงพ่อแช่มวัดตาก้องอนุสรณ์ จังหวัดนครปฐม. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร).

จักรพรรดิ คงนะ. (2550). การพัฒนาแบบฝึกการอ่านภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับปัญหาของวัยรุ่น
ตอนต้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนหลวงพ่อดำเขมวดีตาก้องอนุสรณ์
จังหวัดนครปฐม. (ปริญาญศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยศิลปากร).

ทิภากร คงทวี. (2549). การพัฒนาการเขียนคำศัพท์เกี่ยวกับอวัยวะโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียน
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 (รายงานการวิจัย). เชียงใหม่: โรงเรียนเทศบาลวัด
ศรีสุพรรณ สำนักการศึกษาเทศบาลนครเชียงใหม่.

ประนอม สุรัสวดี. (2535). กิจกรรมและสื่อการสอนวิชาภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา.
กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

มณฑียร อินแก้ว. (2554). การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยใช้
แบบฝึกทักษะการเขียนและการอ่านข้อความที่ประกอบด้วยประโยค Past Simple Tense
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสา อำเภอยะยงสา จังหวัดน่าน (รายงานการ
วิจัย). ค้นเมื่อ 7 เมษายน 2557, จาก <http://www.slideshare.net/taxiboat/wijai#54->

วลัยพร อมาตย์. (2554). การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนประกาศนียบัตร
วิชาชีพ แผนกวิชาช่างกลโรงงาน 1/3,1/4 โดยใช้แผนภูมิกราฟิก (รายงานการวิจัย).
ขอนแก่น: วิทยาลัยการอาชีพขอนแก่น.

สาคร พุทธิผล. (2546). คำศัพท์สอนอย่างไรให้ได้ผล. วารสารวิชาการ. 6(9) : 56-57.

สุทธิรา ปลั่งแสงมาศ. (2555). การพัฒนาทักษะด้านการเขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษระดับชั้น
มัธยมศึกษาปีที่3/3 และ 3/5. กรุงเทพฯ: โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี.

Gunter, M. et al. (1990). *Instruction : A Model Approach*. Massachusetts: Allyn
and Bacon.

Translated Thai References

Jakkrapat Kongna. (2007). *The Development of English Reading Exercise about
Early Teenager for Grade 6 Student in Laungpocham Wattakonganusorn
School, Nakhon Pathom*. (Master's Thesis, Program in Education, Silpakorn
University).

Thipakorn Kongthawee. (2006). *The Development of Organs Vocabulary Writing
by Using Writing Exercise for Grade 3 Students*. (Srisupan Municipality School,
Office of Municipality Education Chiang Mai).

- Thanom Suratsawadee. (1992). *English Activities and Materials for Elementary Students*. Bangkok: Chulalongkorn University.
- Monthian Inkaew. (2011). *The Development of English Skills to Enhance Outcomes by Using Reading Exercise and Passage Reading Containing Past Simple Tense For Grade 9 students in Weangsa School, Weangsa District, Nan*. Retrieved from April 7,2557, from <http://www.slideshare.net/taxiboat/wijai#54->
- Walaiporn Armart. (2011). *The Development of English Writing Skill by Using Graphic Diagram of Industrial Technology Vocational Students 1/3,1/4*. (Khon Kaen Vocational College).
- Sakorn Phutthapon. (2003). How to Succeed in Vocabulary Teaching. *Academic Journal*, 6 (9), 56-57.
- Sutthira Plungpaengmat. (2012). *The Development of English Vocabulary Writing of Grade 9/3 and 9/5*. (Assumption College Thonburi).
- Gunter, M. et al. (1990). *Instruction : A Model Approach*. Massachusetts: Allyn and Bacon.